

Titlu original (eng): The Price of Duty

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
DANIELS, NORMA

Prețul datoriei / Norma Daniels

Traducător: Georgeta Constantin

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-606-736-293-0

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111.31=135.1

Colecția „EL și EA“

NORMA DANIELS

Pretul datoriei

Traducerea și adaptarea în limba română de:

GEORGETA CONSTANTIN

Editura și Tipografia
ALCRIS

*Ultimele aparitii ale colectiei***"EL și EA"**

1056	Ramona Stewart	-Speranța nu moare
1057	Brooke Hastings	-Atractia mării
1058	Bethea Creese	-Domnița din Cipru
1059	Kate Freiman	-Zeița cu părul de aur
1060	Teresa Dawson	-Festivalul vinului
1061	Renee Shann	-Bărbatul potrivit
1062	Gail Douglas	-Vremea furtunoasă
1063	Monica Lewty	-Dorință nestăvilită
1064	Leigh Stanford	-Balsam pentru rănilor trecutului
1065	Kristen Robinette	-Iubind cu speranță
1066	Susana Thorson	-Dama de companie
1067	Norma Jeffrey	-Nodul strâns al dragostei
1068	Victoria Leigh	-Dragoste de soră
1069	Julie Fontange	-Anotimpul schimbărilor
1070	Mary Freeman	-Play-boy
1071	Donna Carlisle	-Coșmarul
1072	Caitlin Clark	-Capcana minciunii
1073	Catherine Airlie	-Formula magică a dragostei
1074	Roseanne Hunter	-Acea vară a renunțării
1075	Marianne Wurtz	-Ochi de tigru
1076	Anne Brock	-Locul doi câștigă
1077	Barbara Steel	-Vrajitorul din Portland
1078	Letty Cameron	-Răsplata modestiei
1079	Madeleine Ker	-O căsătorie ca pe vremuri
1080	Leigh Michaels	-Un bărbat fără scrupule
1081	Elaine Raco Chase	-Al nouălea val
1082	Melanie Hurst	-Cântecul sicomorului
1083	Deborah York	-O viață împlinită

Capitolul 1

Devon închise geanta de voaj pe care o pregătea de câteva zile. Era foarte entuziasță și nu știa cum să se tempereze, deoarece nu voia să sufere o nouă dezamăgire.

De data aceasta, simțea însă că lucrurile vor decurge mai bine. Dorea atât de mult, încât nu voia să lase să abată nimic.

Mai privi o dată prin dormitor, să verifice cu ochii ei albaștri ca cerul dacă nu uitase ceva.

Dacă totul va decurge cum dorea, urma ca în următoarele două luni să nu mai doarmă aici. Și aşa va fi! Era cea mai mare dorință a ei și se tot gândise în

ultimele două săptămâni cum va fi viitorul ei. Era adevărat că se temea să plece din căsuța tatălui ei, singura rudă pe care o mai avea, dar trebuia să-și asume decizia și să înfrunte viitorul.

Se gândise de asemenea, cât de multe îndurase tatăl ei în ultimii şase ani și-i era profund recunoscătoare pentru cât de înțelegător fusese. Spera ca într-o zi să-l poată răsplăti pentru dragostea și sprijinul pe care le simțise din partea lui. Îi datora enorm, deoarece în ultimul timp trăise aproape numai pentru ea. Deoarece nu mai dorea să iasă din casă nici până la magazinul din colț, ajunsese să facă totul în locul ei.

Tatăl ei deținea o poziție de conducere în departamentul finanțier al societății „Harrington Enterprise”, cea mai mare firmă din orașelul Marchwarth în care trăiau. Era un om respectat și considerat un angajat prețios, drept urmare fiind foarte bine plătit.

Ca tată, era extraordinar de atent să-și ajute fiica, astfel că după ce muncea din greu la serviciu, în drum spre casă se oprea să facă unele cumpărături. Constatând că fiica lui nu se simte confortabil în public, luase de pe umerii ei nevoia de a ieși din casă, știind că

PREȚUL DATORIEI

oamenii o priveau ciudat.

Devon ieși din cameră, preocupată de gândul cum va putea vreodată să-l răsplătească pe tatăl ei. Când se va întoarce din Suedia, lucrurile vor reveni la normal și atunci va trebui să găsească o cale s-o facă. Această speranță îi umplea sufletul de bucurie și cuprinsă din nou de entuziasm, alungă gândurile sumbre care o întristau. Refuza să credă că se va întoarce acasă în aceeași stare. Pur și simplu acest gând era de nesuportat!

Cu unul din umeri căzut și șchiopătând în jos pe scări, își imagina cum va fi peste câteva luni când va putea alerga fără teamă că-i va ceda soldul.

Charles Johnston, tatăl ei, care ajunsese la vîrstă de cincizeci și doi de ani și începuse deja să încăruntească, puse jos ziarul când o văzu și-i zâmbi bland cu ochii albaștri ca ai ei, deoarece îi moștenise de la el.

– Gata bagajul? o întrebă el, încurajând-o ca de obicei.

Devon scutură din cap:

– Tată, nu pot să cred! Pare... un vis! Nu numai că l-ai găsit pă doctorul acesta miraculos, Henekssen din Suedia, care a promis că-mi corectează soldul... dar ai

strâns banii necesari ca să pot face operația. O să-ți fiu veșnic îndatorată! exclamă ea cu lacrimi alunecând pe obraji.

Tatăl ei era un bărbat puternic, dar era normal să aibă o asemenea slăbiciune. Mai ales că trecuse prin toate stările odată cu Devon, de când avusese accidentul nefericit la vîrstă de cincisprezece ani și jumătate. Soția lui murise în accident, iar Devon se închisese din ce în ce mai mult în sinea ei. Deși era explicabil să se întâmple astfel pierzându-și mama la o vîrstă fragedă când avea încă nevoie de ea, Charles nu putea să nu se simtă neputincios în fața sortii crude și să nu sufere pentru fiica lui. Anii treceau și chiar dacă Devon făcuse deja două operații, avea încă probleme cu șoldul, astfel că tristețea n-o părăsea. Acum, la douăzeci și unu de ani, nu mai păstra nimic din adolescента veselă care fusese cândva.

— Banii sunt ai tăi, cum ți-am spus, iar eu nu doresc să fiu răsplătit decât cu fericirea ta.

Se abținu să-i spună cât de mult dorește s-o vadă în compania unor tineri de vîrstă ei. Nu avea niciun prieten, ceea ce-l întrista profund. Evitase să se apropie de alți tineri pentru că se simtea diformă și singurătatea

PREȚUL DATORIEI

9

ei era greu de îndurat de tatăl ei.

— Mă duc să-ți cobor valizele, să avem mai puțin de făcut dimineață. Să nu uiți că plecăm la prima oră.

Devon zâmbi, ceea ce se întâmpla foarte rar. Acum, avea o speranță: că atunci când ca reveni, va merge normal. Își va duce singură bagajele, iar pe stradă va ține pasul cu tatăl său.

De-a lungul anilor, se străduise să nu-i arate tatălui ei cât de deprimată era, știind că fusese profund afectat de accident. O iubise mult pe mama ei și trăia cu vina că el fusese la volan. Nu fusese vina lui, dar se torturase gândindu-se că ar fi putut evita accidentul. Un alt șofer îi lovise în plin și nu putuse să facă nimic. Cu toate astea, se împăca foarte greu cu acest gând.

Niciunul nu vorbea prea des despre accident. Era o înțelegere tacită să încerce să-l lase în urmă.

Banii pe care-i primiseră pe asigurare le ajunseseră un timp. Dar cum Devon avusese nevoie de îngrijiri speciale, se terminaseră la un moment dat și fuseseră nevoiți să se mute într-o casă mai modestă, iar în nou cartier lăsaseră să se creadă că Devon se născuse cu o malformație la șold.

Charles coborî cu bagajele și Devon se îndreptă cu

mersul ei nesigur spre bucătărie.

– Îți gătesc o cină specială în seara asta, deoarece de mâine te descurci singur cu mâncarea, spuse ea pe un ton glumeț.

Era prima dată după mult timp când era într-o dispoziție mai bună.

– Să știi că mă voi revanșa într-o zi, spuse ea când ajunseră la desert și el se delecta cu sufleul de ciocolată.

– Pentru ce, copila mea?

– Pentru banii și timpul pe care le-ai sacrificat pentru mine. Știu că nu ți-a fost ușor să mă vezi cum sunt și să cheltuiesci atâția bani cu doctorii. Ai făcut totul ca să te îngrijești de mine și nu te-ai mai preocupat de tine.

– Prostii! Am așteptat să mai crești, ca să ajungem la ultima intervenție. Și anul trecut ne-am cumpărat o mașină nouă, nu-i aşa?

– Una la mâna a doua, spuse ea, amintindu-și că cea cu care făcuseră accidentul fusese un model nou, de ultimă generație. Ai fi putut să-ți cumperi una imediat după accident, dacă foloseai banii de asigurare.

– Dar până să încasăm asigurarea, aveam nevoie de

PREȚUL DATORIEI

11

o mașină, ai uitat? În plus, banii de asigurare erau ai tăi, prin lege. Știi că ți-am explicat cum a fost făcută, de aceea s-a încheiat când ai împlinit douăzeci și unu de ani.

Devon rămase tacută. Își aminti momentul din urmă cu șase luni, când împlinise douăzeci și unu de ani... Nu făcuse nicio petrecere. Cum nu făcuse nici la optsprezece ani... Oricum, nu avea pe cine să invite, deoarece nu cunoșteau pe nimeni. Atunci fuseseră cele mai grele perioade din viața ei, căci era copleșită de disperare. Și de la ultima ei zi de naștere nu mai ieșise din casă...

Dar tatăl ei nu pierduse speranța. După trei săptămâni, venise acasă cu vestele că-l descoperise pe acest doctor suedez care operase numai cu succes.

Nu îndrăznea totuși să-și facă încă speranțe și pentru ea.

– Ce bine pentru oamenii pe care i-a operat, spuse ea cu tristețe.

– Va fi bine și pentru tine, Devon, pentru că vei merge să faci operația, o asigură tatăl ei.

– Tată, dar ai sacrificat deja destul pentru mine.

Tatăl ei o întrerupse și-i spuse că de-a lungul anilor

plătise o asigurare privată pentru ea, care avea scadența la împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani.

– Serios? exclamă ea, permitându-și în sfârșit să fie bucuroasă.

– Da, de ani buni plătesc rate la ea și acum sunt suficienți bani ca să mergi în Suedia să faci operația.

– Mă duc singură? întrebă ea puțin alarmată, deoarece nu plecase niciodată singură departe de părinți.

– Dacă vin cu tine, n-ăs putea să te văd decât foarte puțin, îi explică tatăl ei. Dar te duc la aeroport și te iau când revii, adăugă el zâmbind încurajator.

Devon începu să plângă de fericire.

– Vai tată, șopti ea copleșită de emoție.

Nu plecase totuși în Suedia imediat. În următoarele cinci luni, medicul ei curant îl pusese la curent pe chirurgul din Suedia cu istoricul medical al lui Devon.

Acete cinci luni fuseseră un coșmar pentru Devon,

pentru că își făcuse tot felul de griji. Se gândeau la situația materială a tatălui ei, care muncea foarte mult pentru compania Grant Harrington și la sănătatea ei, care era poate prea subredă ca să meargă mai departe cu operația. Dar când reușea să alunge gândurile negre, visa cum va fi viața ei când va merge normal și la primul dans...

Charles ceru o a doua porție de sufleu de ciocolată și după ce o savură cu placere, se ridică să strângă vasele.

– Lasă, tată, în seara asta le spăl eu. O să ai timp cât lipsesc să te ocupi de treburile casei.

Devon era prea entuziasmată ca să poată dormi. Mai ales știind că o așteaptă o perioadă lungă de stat în spital, când va avea destul timp de odihnă. Așa că merse în sufragerie și tatăl ei o urmă, știind că era ultima seară când erau împreună.

Abia se așeză fiecare în fotoliul preferat când sună cineva la ușă.

– Mă duc să deschid, spuse Charles, care o ferea pe fiica lui de privirile străinilor, știind că nu-i place să se arate.

Dar spre groaza lui Devon, cineva intră în casă și auzi

pași care se apropiau de ușa sufrageriei. Apoi, în pragul ușii apăru un bărbat înalt, brunet și foarte impozant. Trebuia să fie cineva important, dacă tatăl ei îl invitase în sufragerie, deși știa că pe ea o deranja.

— Dumnealui... este domnul Harrington, spuse tatăl ei.

Devon înțelegea că bărbatul era într-adevăr *cineva foarte important*, din moment ce era însuși *Grant Harrington*.

— Ea este fiica mea, Devon adăugă tatăl ei

Devon nu putea să se ridice repede și chiar dacă știa că este nepoliticos, nu putu decât să-i întindă mâna și să-i zâmbească:

— Încântată de cunoștință.

Spre surprinderea ei, domnul Harrington nu-i luă mâna.

— Pot... să-ți ofer ceva de băut, Grant? îl întrebă Charles, ca să treacă peste momentul tensionat.

Dar Grant ignoră întrebarea.

— Am văzut valize în hol... care dintre voi pleacă în călătorie? Sau poate plecați amândoi?

Devon se enervă văzând că șeful tatălui ei se încruntă.

— Eu plec. Mâine zbor la Stockholm, răspunse ea, încercând să-și păstreze calmul și să vorbească politicos.

Când o privi, Devon se simți intimidată. Crezuse că o ignoră, considerând-o insignifiantă, dar el o măsura cu ochii lui negri, lăsând impresia că este nervos.

— După câte valize văd, presupun că pleci într-o lungă vacanță.

Devon se gândi că unde pleacă nu se poate numi vacanță. Șeful tatălui ei o credea probabil o persoană nepăsătoare, fără responsabilități, aşa că răspunse simplu:

— O să văd dacă îmi place... și decid apoi cât rămân. S-ar putea să stau câteva luni.

Charles își drese vocea, dorind să-i atragă astfel atenția să fie politicoasă, dar Grant Harrington se întoarse spre el.

— Aș vrea să discutăm între patru ochi, Charles. Putem merge în altă cameră?

Charles ezită, stânjenit.

— Tată, mergeți în salon, interveni Devon. Eu mă duc sus. Mâine este o zi mare pentru mine, adăugă ea.

Așteptă ca tatăl ei și Grant Harrington să meargă în